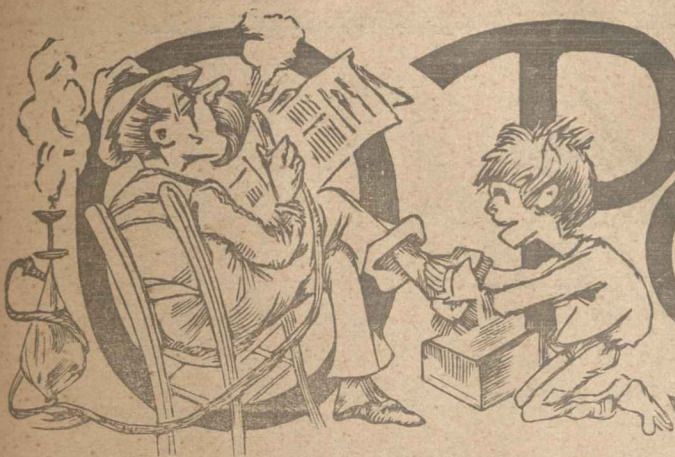

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

*Ετος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐπτὰ,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Ἑξῆς μὴ Νοεμβρίου,
μηνὸς πολυομβρίου.

*Ὀγδόντα τέσσαρα σὺν ἑκατόν,
ὦ Ἰσοζύγιον εὐλογητόν!

Ἰσοζύγια καινούρια,
καὶ χαραῖς καὶ νταβατούρια.

Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο τὸ μυριαναθεμάτο,
ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο, τὸ 'κάνανε κι' αὐτό,
ὁ κόσμος ἀναγάλλισσε καὶ ἦλθε ἄνω κάτω
κι' ἐγέμισε τοῦ καθενὸς ἡ τσέπη μὲ λεπτό.
Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο τὸ μυριαναθεμάτο,
καὶ ἀστράψε 'στὰ μάτια μας χρυσὸ Κωνσταντινάτο.

Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο τὸ μυριαναθεμάτο!...
χαρὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, χαρὰ καὶ 'στοὺς πλουσίους,
τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου μας ἀδειάσετε τὸν πάτο
καὶ τὸν Μανσόλα φέρετε ἀπὸ τοὺς Παρισίους,
κι' ἀφήσετε 'στὰ χέρια του τὰς τῶν προγόνων θήκας,
χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσετε τῶν πεπραγμένων δίκας.

Δέκα φοραῖς, Πρωθυπουργέ, ἄς σοῦ γενοῦν χαλάλι
οἱ φόροι ποῦ μᾶς 'φόρτωσες ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα
καὶ τοῦ Σωτήρος οἱ σταυροί, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι..
ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο, καὶ πάει πῶς ἢ ψώρα.
Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο, δὲν εἶναι χωρατὰ,
κι' ὁ Δεληγιάννης σὰν χαζὸς 'στὸ στόμα σὲ κυττᾷ.

Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο!... χαρὰ καὶ χάρις σ' ὅλους!...
σαλπίσσατε τὸ γεγονὸς καὶ εἰς τοὺς δύο πόλους.
Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο!... ἄς κλέβουν οἱ τελῶναι,
ἀφήσετε ἀχόρταγα καὶ τὰ σκυλιὰ νὰ τρῶνε,
ἄς φᾶνε ὅλ' οἱ νηστικοί, ἄς φᾶνε κι' οἱ χορτάτοι...
μ' ὅσα κι' ἂν φᾶμε ἀπ' αὐτὸ θὰ περισσέψῃ κατὶ.

Ἐδέθη ὅλων τῶν ἐχθρῶν ἡ λυσσασμένη γλῶσσα,
κι' ἂν τὸ Μουσεῖον ἐκλεψαν τὸ Νομισματικόν
αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, ἄς κλέβουν κι' ἄλλα τόσα,
καὶ κάθε τι κειμήλιον ἀρχαιολογικόν.
Γιὰ τοῦ Μουσείου τὴν κλεψιὰ μὴν ἔχετε σκασίλα...
ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο κι' ἄς γίνουν δλα νίλα.

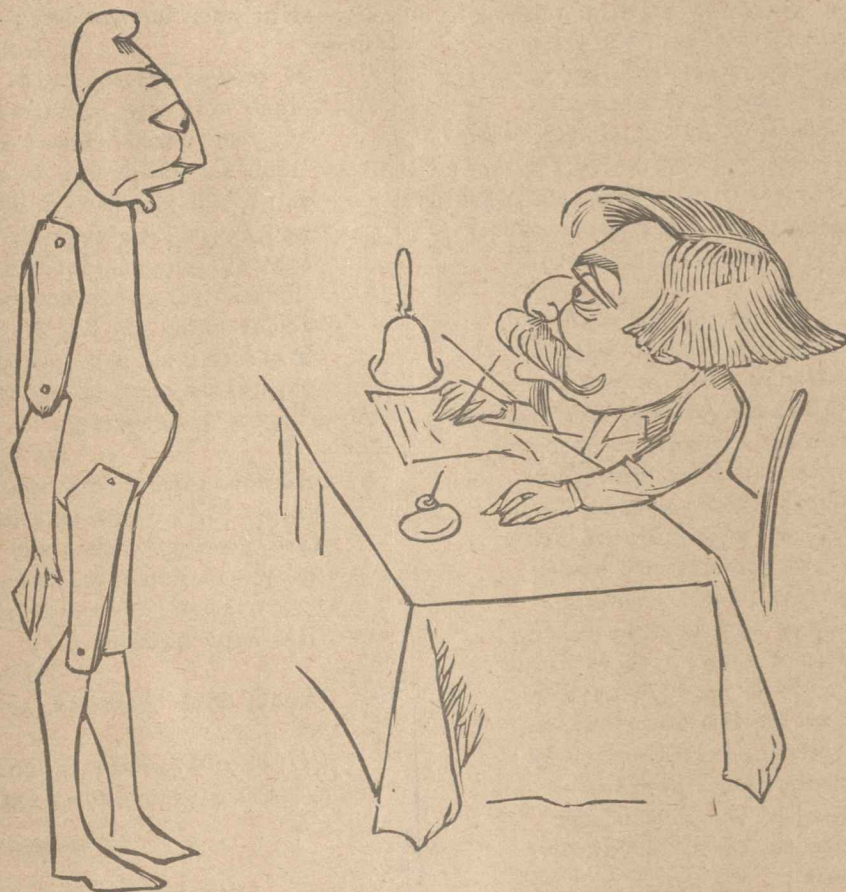
Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθῶναι,
ροδίζει 'στὴν Ἀνατολή, 'στὸν Πῆλο ξημερώνει.
Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο τὸ μυριαναθεμάτο,
κι' ὅλοι σαμπάνια πίνετε καὶ ὄχι ρεποινάτο.
Ἦλθε τὸ Ἰσοζύγιο καὶ χαίρ' ἡ κτίσις ὅλη,
κι' ἂν γίνῃ κι' ἄλλο σὰν κι' αὐτὸ ἐπήραμε τὴν Πόλι.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Νά! δὴ χαστούκια, Περικλῆ...
 Π.—Τι με κτυπᾷς 'στὴ μούρη;
 Φ.—Γιὰ τὸ 'Ισοζύγιο ἐτέλειωσα, γαῖδοῦρι.
 Π.—Καὶ πρέπει νὰ κτυπᾷς γι' αὐτὸ τοσοῦτον λυσσαλέος;
 Φ.—Νὰ φανερώσω τὴν χαρὰν δὲν εἴμπορῶ ἀλλέως.
 Νά! κι' ἄλλα δὴ, βρὲ Περικλῆ...
 Π.—Βρὲ 'σύχασε, μαγκούφη,
 νὰ μὴ σοῦ βγάλω σύριζα τὸ κατσαρὲ τσουλοῦφι.
 Φ.—Πᾶει, ἐτέλειωσα κι' αὐτὸ...
 Π.—Μὴ με κτυπᾷς καὶ 'μίλα.
 Φ.—'Ας γίνουν δλα θάλασσα, ἄς γίνουν δλα νῆλα.
 Πᾶει τὸ 'Ισοζύγιο, ἐτέλειωσα 'στ' ἀλήθεια,
 καὶ τρία ἐπερίσεψαν, δὲν εἶναι παραμύθια.
 Π.—'Αλλὰ τί τρία ἐννοεῖς;
 Φ.—Νά! τρία μιλιούνη,
 καὶ μοῦρχειται 'στὴ ράχη σου νὰ σπᾶσω δρὺ μπαστούνια.
 Δὲν ξέρεις πόσο χαίρομαι καὶ πόσο ἔχω κέφι...
 τρία ἑκατομύρια 'περίσεψαν, κενέφη,
 τρία ἑκατομύρια καὶ κατὶ περὶ πᾶν...
 ὦχου! πῶς δὲν τρελλαίνομαι!... δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.
 Π.—Μίλα καλὰ, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ νὰ σὲ καταλάβω.
 Φ.—Παραφρονῶ ἐκ τῆς χαρᾶς, φλογίζομαι, ἀνάδω...
 μου ἔρχεται, βρὲ Περικλῆ, 'στὸ ξύλο νὰ σὲ ρέψω,
 μου ἔρχεται τὰ ροῦχά σου κι' ὅ,τι φορεῖς νὰ κλέψω,
 νὰ πάρω τὰ παρὰ στήν πολλὰ ἐκλαμπροτάτων,
 καὶ εἰς Μουσεῖα νὰ χωθῶ ἀρχαίων νομισμάτων
 κι' ὅσα οἱ ἄλλοι ἄφησαν ἐγὼ νὰ τὰ σουφρώσω,
 μου ἔρχεται 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον νὰ τὸ στρώσω,
 μονόφραγκα καὶ δίφραγκα νὰ ρίξω 'στὰ σκουπίδια,
 δλας τῆς κάσσης τῆς βαρεῖας ν' ἀνοίξω μ' ἀντικλεῖδια,
 νὰ κλέψω πᾶν τὸ προστυχόν, γυναικας ν' ἀπαγάγω,
 τοῦ γείτονος τὸν κόκορα καὶ τὸ ψωμί νὰ φάγω,
 πᾶν ἔθνικον οἰκόπεδον νὰ τὸ καταπτήσω
 κι' ἕνα μέγαλον πᾶσσαλον ὡς κύριος νὰ στήσω,
 καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πᾶσσαλον γιὰ γουστὸ καὶ γιὰ χάξι
 νὰ βάλω ἄλλον πᾶσσαλον, τὸν κύριον Καζάξη.
 'Αδύνατον νὰ σοῦ εἰπῶ ποιὰ εἶναι ἡ χαρὰ μου...
 κτύπα ἐπὶ τὴ λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου.
 Γλέντα, μωρέ, τὰ νεῖχτά σου, τρυγούδα, πῆδα, πέτα,
 κι' ἂν ἔχῃς τίποτε λιανὰ 'στὴν τσέπη πέταξέ τα.
 Τώρα, μωρέ, τὰ χρήματα θὰ τὰ κλωτσᾷς 'στὸς δρόμους,
 τώρα θὰ 'βρίσκῃς δίφραγκα καὶ εἰς τὰς ὑπὸ νόμους.
 Π.—'Απάλλαξόν με, Φασουλῆ, αὐτοῦ τοῦ μικροῦ.
 Φ.—'Ητο Δευτέρα, Περικλῆ, καὶ τρίτη Νοεμβρίου,
 ὁπότεν ὁ Πρωθυπουργὸς ἀνήλθεν εἰς τὸ βῆμα
 καὶ τὸν Προϋπολογισμὸν εἰσάγει παραχρῆμα.
 'Αρχίζει μὲ βραχνὴ φωνὴν ἐξήφλημα μέγαλο
 καὶ καταστρόνει νόμους τὸ ἐν' ἀπάνω 'στ' ἄλλο.

- Περνᾷ μὲν ὄρα, Περικλῆ, κι' ἀκόμη δὲν τέλει
 περνᾷ καὶ ἄλλη, Περικλῆ, καὶ ξαναδεύονται.
 κι' ὁ Δελιγγιάννης ἄκουε τὸ τόσο μέτρημά του
 καὶ ὅλο ἐτινάξεται ἀπὸ τὸ κῆτοςμά του
 ὡσὰν νὰ τὸν ἀγκίλωνε κανένας ἀπ' ὀπίσω...
 Π.—Ξεμπερδεύε δὲ γρήγορα γιὰτὶ θὰ σὲ κτυπήσω.
 Φ.—Τρία ἑκατομύρια περίσσευμα, φωνάζει,
 κι' ἕνας τὸν ἄλλον μ' ἔκστασιν, βρὲ Περικλῆ,
 ἐτέντωσα κι' ἐγὼ ταῦτά σ' αὐτὴ τῇ φασαρίᾳ
 διὰ ν' ἀκούσω πῶς καλὰ, κι' εὐθὺς ἀκούω ἐπὶ
 Ξαναπροσέχω, Περικλῆ, κι' ἀκούω τρία πάλι,
 προσέχω καὶ καλλιτέρα, τρία μου λὲν κι' οἱ ἄλλοι
 'Ε! τότε πῶς σηκώνομαι μὲ φλογισμένα μάτια
 καὶ τρία τρία τῆς βουλῆς πηδῶ τὰ σκαλοπάτια
 καὶ πέρνω δρόμο 'γρήγορα κι' ὅποιον ἐμπρὶς μου
 τρία, μωρέ, μᾶς ἔμειναν περίσσευμα, φωνάζω.
 Τρία σωστά, μωρὲ παιδιὰ, μᾶς ἔμειναν ἐφέτος,
 καὶ 'στὰ Χαντεῖα, Περικλῆ, ξαπλόνονται ἀνέτως,
 καὶ πῖνω ἕνα νυχτερίδα κι' ἕνα καφὲ ὡς τόσο,
 καὶ φεύγω ἀλλὰ Γαλλικὰ χωρὶς νὰ τοὺς πληρώσω.
 Π.—Εἴθε νὰ ἔχω εἰς αὐτὰ κι' ἐγὼ τὸ μερικὸ μου...
 δὲς μου τὸ παντελόνι σου καὶ πάρε τὸ 'δικό μου...
 διὰ μυσίνης στέψε με καὶ στάσου νὰ σὲ στέψω,
 κλέψε με, φίλε Φασουλῆ, καὶ στάσου νὰ σὲ κλέψω,
 ποδόσυρέ με κατὰ γῆς καὶ στάσου νὰ σὲ σῶσω,
 καὶ εἰς τὸ τέλος δεῖρε με καὶ στάσου νὰ σὲ δαίρῃ.
 'Ε! τώρα ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι!
 κι' ἀφοῦ τὸ 'Ισοζύγιον ἐφέτος κατωρθώθη
 θὰ ἴδωμεν 'στὸν οὐρανὸν τὸ Βόρειον τὸ Σέλας
 κι' ἐρχόμενον τὸν Κύριον ἐπάνω εἰς νεφέλας.
 'Ωχου, παιδιὰ, τὰ τρία μας... ὃ θαῦμα τὸν οὐρανὸν
 ἀλήθεια δὲν μοῦ 'μίλησες περὶ τῶν νομισμάτων.
 Τέτοιο Μουσεῖο εἰςέυρες πῶς εἶχαμε ὡς τώρα;
 Φ.—Δὲν τὸ ἐγνώριζε κανεὶς ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα,
 καὶ σήμερον ποῦ οἱ Ρωμηοὶ τὸ 'πῆραν χαμπάρι
 θὰ προσπαθῇ ὁ καθεὶς τὸ μέρος του νὰ πάρῃ
 μὲ ἄλλους λόγους, ἂν αὐτὸ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων
 σὲ βεβαίω, βρὲ Περικλῆ, πῶς θὰ τὸ ξανακλέψω.
 Μὰ τοῦ Μουσεῖου ἡ κλοπὴ ποσὸς μὴ σὲ πειράζει;
 ἀφοῦ τὸ 'Ισοζύγιον δὲν τὸ ἐπηρεάζει.
 'Εὐὲ τὰ τρία μοναχὰ γιὰ πάντα νὰ θυμᾶσαι
 καὶ ἡσυχος κι' ἀξένοιαστος νὰ τρῷς καὶ νὰ κοιμήσαι
 κι' ἐνός τρία, Περικλῆ, 'στὸ κράτος περισσεύουν
 τὰ παλαιὰ νομίσματα οἱ 'Ελληνες ἄς κλέβουν
 καὶ ἄς δειχθῇ καὶ πρὸς αὐτὰ ὀλίγη τις λατρεία...
 Π.—Καὶ νὺν μολῶν, βρὲ Φασουλῆ, λαβὲ χαστούκια...

Ὁ Φασουλῆς ὁ ποιητὴς
 κι' ἕνας σοφὸς 'Ανακριτῆς.

- 'Α.—Βεβαίως θὰ γνωρίζετε καὶ σεῖς ἐκ θρυλλημάτων
 πῶς ἐν Μουσεῖον ἐκλεψάν ἀρχαίων νομισμάτων.
 Φ.—Ναί, μάλιστα, τὸ ἔμαθα...
 'Α.—Κι' αὐτὸ πῶς σὰς ἐφάνη;
 Φ.—Αὐτὸ καμμιὰ ἐντύπωσι δὲν ἔπρεπε νὰ κάνῃ.
 'Α.—Πῶς εἶπατε παρακαλῶ;
 Φ.—Σὰς ἐπανέλαβάνω
 ὅτι γιὰ τέτοια πράγματα τὸ κέφι μου δὲν χάνω.
 Κι' ἂν τὰ Μουσεῖα κλέπτωνται τὴ 'μέρα ἢ τὸ βράδυ,
 τὸ κλέπτειν ἔθιμον ἐστὶ ἀρχαίων ἐν 'Ελλάδι.
 'Α.—Δοιπὸν ἐσεῖς περὶ αὐτοῦ ποσὸς δὲν συγκινεῖσθε;
 Φ.—Πολὺ ἀστείος, κύριε, μοῦ φαίνεται πῶς εἴσθε.
 'Εδῶ, σοφὲ 'Ανακριτά, ὁ ἕνας κι' ἄλλος κλέβει
 ἀληθινὰ νομίσματα καὶ πράγμα ποῦ σαλεύει,
 ἐδῶ μὲ ζωντανὸν παρὰ καὶ φράγκα ἕνα κι' ἕνα
 ἀναχωρεῖ ὁ κύριος Μανσόλας εἰς τὰ ξένα,
 ἐδῶ, σοφὲ 'Ανακριτά, σὲ τοῦτο τὸ λημέρι
 σουφροποιοῦν τὸ ἔχειν σου ἡμέρα μεσημέρι,
 ἐδῶ, καλέ, σοῦ κλέβουνε τὰ χρήματα ἐκείνα,
 ποῦ ἂν δὲν ἔχῃς ἀπ' αὐτὰ φοφᾷς ἀπὸ τὴν πείνα,
 καὶ τώρα σεῖς σκοτίζεσθε μὲ ἀνακρίσεις τόσας
 καὶ χάνετε τὸν ὕπνο σας καὶ τὸν περίπατό σας

- γιὰ μερικὰ παμπάλαια καὶ ξεπεσμένα γρόσια,
 ὅπου ὁ ψευτοθέωρος σταμπάρει ὅσα ὄσα;
 'Α.—Δοιπὸν καμμιὰ ἐντύπωσι τὸ πρᾶγμα δὲν σὰς κάνει;
 Φ.—Καθὼς τῆς ἀλλοῦς τῆς κλεψίας καὶ τούτῃ μοῦ ἐφάνη.
 Χυνεῖσθαι πρᾶγματα, συνεισθαιμένα ἦθη,
 καὶ ἀπορῶ πῶς δι' αὐτὰ ταραζόνται τὰ πλήθη.
 'Α.—'Αλλ' εἰ ἀρχαῖοι θησαυροὶ δὲν ἔχουν ἀμείνων;
 Φ.—'Εγὼ τὸ πρᾶγμα θεωρῶ μονάχα κατ' οὐσίαν,
 μὲ ἄλλους λόγους προσιμῶ σημερινὴ μακίρα
 ἀπὸ χρυσὸν Κυζικηνὸν ἢ Λυδικὸν στατήρα,
 ἀπὸ πενήντα τάλαντα τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων,
 ἀπὸ πολλὰ ὑπερπύρα τῶν πάλαι Βυζαντινῶν,
 ἀπὸ ἐξήντα Δαρεικῶν καὶ δέκα Φλαμινίων,
 καὶ ἀπὸ ἄλλους θησαυροὺς ἀρχαίους καὶ σπανίους.
 Γιατ' ἂν πᾶσι ξεφάρνα γιὰ φῶνι 'στὸ παζάρι
 καὶ ὁδῶσι τρεῖς Κυζικηνούς εἰς τὸν περιβόλῳ,
 αὐτοὺς βεβαίως, κύριε, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι,
 θὰ ρέξῃ τοὺς Κυζικηνούς κι' εὐθὺς θὰ μοῦ τῆς βρέξῃ.
 'Α.—Μὰ καὶ τ' ἀρχαῖον νόμισμα παραπολὺ ἀξίζει.
 Φ.—Ναί, δὲν ἀρνοῦμαι βέβαια πῶς καὶ αὐτὸ κοστίζει,
 ἀλλὰ ὁ κλέψας, κύριε, ἐνδέχεται νὰ πάθῃ
 ὡς βίου τὴν πραγματικὴν ἀξίαν του νὰ μάθῃ.

Ναί, καὶ τ' ἀρχαῖον νόμισμα πολὺν ἀξίζει πλοῦτον, ἐν τούτοις πρέπει τὸ κλαπὲν νὰ φαίνεται τοιοῦτον, ὥστε ἀμέσως ποῦ κλαπῇ νὰ τίθεται εἰς χρῆσιν χωρὶς πραγματογνώμονας, χωρὶς καμμίαν κρίσιν. Διότι τί μὲ ὠφελεῖ Κυζικηνὸς νὰ κλέψω καὶ ὅτῃν Εὐρώπῃ ἔπειτα γι' αὐτοὺς νὰ ταξειδέψω καὶ τὰ Μουσεία νὰ ῥωτῶ γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλο καὶ ὥς ποῦ νὰ ῥωτῶ ἀγοραστὴ τὴν πίστι μου νὰ βγάλω, ἢ νὰ ῥωτῶ τὸν Ἐακουστὴ καὶ κάθε μας σαράφη, ἢ νὰ τοὺς ἔχω συλλογὴ ἀπάνω εἰς τὸ ράφι;

Ἀ.—Καὶ τί ἐστὶ Κυζικηνός;

Φ.—Θαρρῶ πῶς εἶναι μόνον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Καθηγητὴς πρὸ χρόνων. Ἀλλὰ σὰς λέγω, κύριε, μὲ πᾶσαν παρρησίαν πῶς πρέπει νᾶναι τὸ κλαπὲν χρεῖδες κατ' οὐσίαν, εὐθὺς δὲ ν' ἀγοράζεται ὑπὸ τοῦ κόσμου ἔλου, καὶ ὅχι πρᾶγμα χρήσεως καὶ ἀξίας ἀμφιδόλου, νᾶναι τρεχοῦμενος παρὰς διὰ τὰς χρήσεις ἑλας, καθὼς ἐκείνον δηλαδὴ ποῦ πῆρε ὁ Μανόλας.

Ἀ.—Καὶ τί νι τρόπῳ ἢ κλοπῇ φρονεῖτε πῶς συνέδη;

Φ.—Ἐκείνον νὰ ῥωτήσετε, ποῦ ἔμαθε νὰ κλέβῃ.

Ἀ.—Φρονεῖτε πῶς ἢ συλλογὴ κατ' ἐκλογὴν ἐκλάπη;

Φ.—Ἐγὼ φρονῶ πῶς ἀνοίξε ὁ κλέφτης τὸ ντουλάπι καὶ ἀπλωσε τὰ χέρια του μὲ προσοχὴ μεγάλη καὶ ἐπῆρε ὅσα ἤθελε καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν καὶ ἄλλοι.

Ἀ.—Μὰ τάχα πόθεν ὁρμηθεὶς δὲν ἐκλεψε καὶ τᾶλλα;

Φ.—Αὐτὰ εἶναι, κύριε, ζητήματα μεγάλα. Τόσα μονάχα ἤθελε, καὶ μ' ὅλο τὸ χουζοῦρι ἦλθε, τὰ εἶδε, τὰ κλέψε, καὶ τὸκοψε κουμποῦρι.

Ἀ.—Καὶ σεῖς τί θὰ ἐκάνετε;

Φ.—Δὲν θ' ἄφινά κανένα, γιὰτ' εἶναι προτιμότερον νὰ ῥέσκωνται σ' ἐμένα παρὰ νὰ στέκουν ἄχρηστα ὑπὸ τὸν Ποστολάκα, καὶ θεωρῶ τὸν κλέφταντα πολὺ μεγάλον βλάκα.

Ἀ.—Ἀλλὰ εἰς δὲν δίδετε ἀξίαν εἰς τὰρχαία καὶ τὰ θαρρεῖτε πράγματα οὕτως εἰπεῖν τυχαῖα.

Φ.—Μὲ ὅ,τι ἔχει ὁ καθεὶς ποτὲ θαρρῶ δὲν χάνει καὶ πάντα κέρδος ἐξ αὐτοῦ μικρὸν ἀπολαμβάνει.

Ἀ.—Καὶ τί φρονεῖτε, κύριε; . . . αὐτὸ τὸ ἀπεικταῖον νὰ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἢ τῶρα τελευταῖον;

Φ.—Αὐτὸ νομίζω, κύριε, δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, διότι καὶ ἂν ἔγινε ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, ἀλλ' ὅμως τὰ νομίσματα εὐρίσκονται κλεμμένα καὶ αὐτὴ νομίζω ἢ δουλειὰ θὰ πάη ὅσα χαμένα.

Ἀ.—Κι' ὁ κλέπτης πῶς σὰς φαίνεται; ἀπλοῦς ἢ ἐπιστήμων;

Φ.—Θὰ εἶναι ἀρχαῖοφιλος καὶ ἀρκετὰ εἰδήμων.

Ἀ.—Καὶ ἀπὸ ποῦ ν' ἀνέβηκε;

Φ.—Ἀφ' ὅπου καὶ κατέβη, μὰ σ' ἔνα σφάλλει μονάχα, ποῦ τὰ χρυσὰ δὲν κλέβει.

Ἀ.—Ποῦ εἰσθε σεῖς, παρακαλῶ, ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας;

Φ.—Ἐγὼ οἰκῶρουν, κύριε, καὶ γὰρ ἀφ' ἧς ἡμέρας ὠδήγησα τὸν Ἀνακτα ὅστις τάφους τῶν προγόνων

προσβάλλομαι πολὺ συχνὰ ὑπὸ κυλικοπύων.

Ἀ.—Καὶ ποῖον ὑποπτεύετε;

Φ.—Καὶ ἔλους καὶ κανένα . . . ἐν τούτοις ἐρευνήσατε, ἂν θέλετε, καὶ ἐμένα. Ἰδοὺ πέντ' ἔξη σφάντζικαις ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ ἄειμνήστου Ὁθωνος καὶ αὐτῆς τῆς Ἀμαλίας. Ἰδοὺ καὶ μία μετοχὴ ἐν σχήματι χωνίου τοῦ πάλαι πατριωτικοῦ Ἑλληνικοῦ δανείου, ποῦ ἔκαμε ὁ Θεωρῆς εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνον, ὅταν ἐξήτουν πόλεμον οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων. Ἰδοὺ καὶ τὸ παράσημον ἐκεῖνο τοῦ Σωτήρος, ἀξίζον πλέον τοῦ ἐνὸς Κυζικηνοῦ στατήρος. Ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ μετοχαὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος, παμπάλαια κειμήλια τὴν ὄψιν καὶ τὸ εἶδος.

Ἀ.—Τίποτε ἄλλο ἔχετε;

Φ.—Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο.

Ἀ.—Δοιπὸν καὶ σὰς ὅτῃν φυλακὴν μὲ ἔλους θὰ σὰς καὶ ἂν τὸν κλέπτῃ νὰ εὐρῶ εὐθὺς δὲν κατορθώσω ἐντάλματα συλλήψεως καθ' ἑλὼν θὰ ἐκδώσω, καὶ γὰρ νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ ἡ σούφρα καὶ ἡ ἀμύλα θὰ στείλω εἰς τὴν φυλακὴν καὶ αὐτὸν τὸν Ποστολάκα.

Φ.—Ἢλὶ λαμὰ σαβαχθανί! . . .

Ἀ.—Εὐθὺς καὶ σὺ ἀρέστο.

Φ.—Ἀφοῦ, σοφὲ Ἀνακριτὰ, τὸ θέλει' ἔτσι, ἔτσι.

(Ὁ Φασουλῆς ἀπάγεται ὑπὸ τῶν Ἀστυνόμων ἐνῶ τοῦ φεύγουν μερικὰ ὑπέρπουρα ὅτῶν ὁρόμων).

Δαμπρῶν εἰκόνων συλλογὴ,
ποῦ τὰς θαυμάζεις ἐν σιγῇ.

Ἡ τῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς λαμπρὰ πινακοθήκη, εἰς τὴν ὅποιον ἐπαινος οὐχὶ σμικρὸς ἀνήκει, καὶ ἄλλο τεῦχος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ τρίτον μέρος, καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐγκαίρως.

Ὁ Φάουστ ὁ γνωστός
καὶ τόσο θαυμαστός.

Φάουστ λαμπρὰ μετάρρησις ὑπὸ Προβελεγγίου, ἀριστοτέχνη ποιητοῦ καὶ ἐπιφανοῦς λογιῶ, μὲ Μαργαρίτας καὶ χρυσοῦς ἀγγέλους τούρανου καὶ ἄλλας εἰκόνας γλαφυρὰς ζωγράφου Γερμανοῦ. Ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰς τὸ πέμπτον καὶ ἕκτον μέρος, ὅπου τοῦ Φάουστ μαίνεται ὁ ἰδεώδης ἔρως, αὐτὸ δὲ τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ τέλειον βιβλίον θὰ τὸ εὐρήτε εἰς τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτῳ σπῆτι μου ἀνέβη,
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνέλαβες
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρὸ στὸ λάδι, ποτὲ στὸ ξύδι.

Τύποις Γ. Σταυριανοῦ

μὲ Λημεῖον, μὲ μίαν μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μίαν χίρα δίχως ἀνδρά, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.